

Forslag allerede nu er kommet frem. Med disse Ord skal jeg anbefale Forslaget, om mulig saadan, at der gives en Forhøjelse for de gamle fra 1848—49—50, men jeg haaber i øvrigt, at Forslaget skal faa en let Gang gennem Rigsdagen til Glæde for de gamle Invalidider.

J. H. Jensen: Naar der fra alle Sider ytres Velvillie over for dette Forslag, saa er det vel noget, som baade Ministeren og dette Tings Medlemmer ere forberedte paa. Vi have jo lovgivet paa dette Omraade et Par Gange før, og disse Folks Sag har stadig mødt en lignende Velvillie. Vi staa alle saaledes over for disse gamle Invalidider, at vi ønske dem alt muligt godt paa deres gamle Dage, og da den tilmaalte Pension for de flestes Vedkommende er temmelig lille til at leve af, vil det ogsaa være et almindeligt Ønske, at den bliver forhøjet saaledes, at de kunne se Fremtiden i Møde med lidt mere Tillid.

Hvor megen Sympati man end har for dette Lovforslag, er det dog saaledes, at Betingelserne for at faa Invalideunderstøttelse ikke forandres, de samme Regler gælde i Fremtiden som i Fortiden. Det er muligt, at de ikke trænge til at forandres, idet vi jo et Par Gange ved særskilt Lov have løst Baandene, saa det staar temmelig frit for Ministeren at yde Understøttelse, selv hvor ikke Invalideunderstøttelse kan forlanges. Det har ogsaa vist sig, at Ministeren kan gøre det, og jeg er af dem, der villig skulle indrømme, at i alt Fald den nuværende højtærede Minister har vist sig meget liberal i denne Henseende. Det er faldet i min Lod at have haft ikke saa faa Andragender at anbefale for Invalidider, som ikke direkte kunde gøre Krav paa Understøttelse, idet de ikke have været saarede i Krig, men som dog have været saaledes stillede, at deres Svagthed menes at kunne stamme fra Krig. De fleste af disse Andragender ere blevne tagne til Følge, og de paagældende have faaet Pension, men der er ganske vist enkelte, som ere blevne afviste. Man har maaske ikke kunnet gaa nogen anden Vej, men desuagtet er det lige godt lidt trist, at den paagældende, naar det nu er saaledes, at han selv — og man kunde gerne sige hele Befolkningen — er af den faste Overbevisning, at hans Svagthed særlig stammer fra Krig, skal være nødsaget til at gaa til Fattigvæsenet for at faa sin Forsørgelse paa de gamle Dage, fordi hans Arbejdsevne er bleven svækket af Sygdom.

Det er jo saaledes med dem, der have deltaget i Krig, at det kun er faa, der have kendt dem hele Tiden fra Krig og til Dato, og navnlig er der næsten slet ingen Læger, som have kendt dem hele den Tid. Naar altsaa disse gamle, svage Folk komme og forlange en Lægeerklæring — som jo skal til, for at de kunne have noget som helst Haab om at faa Understøttelse — saa vil Lægeerklæringen jo aldrig kunne gaa ud paa andet, end at Lægen har kendt den paagældende i nogle Aar, og at i den Tid har han lidt af denne eller hin Sygdom, der som oftest er en Brysttæring eller Gigtsvagthed. Det er jo de to Sygdomme, der meget ofte følge med paa de gamle Dage, naar de i Ungdommen have været udsatte for Besværligheder, Overanstrengelse og navnlig Kulde, som vore Soldater i sidste Krig vare særlig udsatte for. Følgen deraf bliver som oftest, at der ikke saa let kan paavises nogen Forbindelse mellem Sygdommen og Militærtjenesten, og Lægen kan derfor kun konstatere, at Sygdommen er til Stede. Jeg har derfor tænkt at benytte Lejligheden, da dette Forslag er til Behandling her, til at gøre en Henstilling til den højtærede Minister om at vise sig saa liberal som mulig over for de Andragender af denne Art, der fremkomme, særlig naar de paagældende kunne faa et Par Mænd til at konstatere, at de vedkommende omtrent lige fra deres Krigstjeneste have lidt af denne eller hin Sygdom, hvorfor de nu søge Invalideunderstøttelse. Og selv om det skulde ske, at en enkelt kom med, som maaske alligevel vilde have faaet den paagældende Sygdom, om end han aldrig havde været i Krig, saa var det dog ingen Ulykke. Thi det er naturligvis Tilfældet, at baade Brysttæring og Gigtsvagthed kunne hemsøge Mennesker, der aldrig nogen Sinde have været i Krig. Men selv om det skulde ske, at en saadan kom med, som havde faaet Sygdommen alligevel, saa var der ikke sket nogen Ulykke ved det. Jeg anser det derimod for en meget større Ulykke, om en eller flere bleve afviste af dem, som bære paa deres Svagthed paa Grund af, at de have deltaget i Krig, end om en og anden skulde komme med, som ikke fuldt ud havde Krav derpaa. Jeg skal derfor henstille til den højtærede Minister, om man ikke samtidig med, at Invalidepensionen bliver forhøjet for de kvalificerede Krigsinvalidider, fremtidig kunde gaa lidt mere liberalt til Værks over for dem, der komme og søge om Invalideun-